

SZOLNOK-DOBOKA.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASZATI ES SZÉPIRODALMI HETILAP.

Előfizetési árak:
Postán küldve, vagy helyben házhoz hordva:
Egész évre . . . 6 frt — kr.
Félévre . . . 3 frt — kr.
Évnyegyedre . . . 1 frt 50 kr.
Községeknek egész évre előfizetve 5 frt.
Az előfizetési pénzek bérmentesen a kiadóhivatalhoz s legelőszörűbben postai utalvánnyal küldendők.

Ismeretlen kézből jött cikkek nem közlünk, s csak bérmentes leveleket fogadunk el.

Szerkesztőségi iroda és kiadóhivatal: Deés Nagy-Szekeres-utca (Simó-ház).

„Szolnok-Dobokamegye” hivatalos közlönye.
s a megyei gazdasági egyesület

A lapot érdeklő mindenféle felszámolások (reklamációk) vagy hirdetések a szerkesztőséghez intézendők.

Hirdetési díjak: Egy 30 négyzetű centimeter tért elfoglaló egyszeri hirdetés díja 50 kr., ezen fölül 60 négyzetű centimeterig 1 frt s így minden megkezdett 30 négyzetű centimeternyi tér többlet után 50 kr. számíttatik. Kedvezményül 4—10-szeri beiktatásnál 50%, 11 és többszöri beiktatásnál 100%-nyi díjelengedés. Bélyegilleték minden beiktatásnál 30 kr. számíttatik.

Kéziratok vissza nem adtak. Nyilttéri cikkek garmond sora után 30 kr. fizetendő.

Megjelenik minden vasárnapon.

Hivatalos rész.

M. kir. belügyminiszter.

8561. szám.

Valamennyi törvényhatóságnak.

Legközelebb Ráth Mór budapesti könyvkereskedő által a kisebb polgári peres ügyekben való eljárásról szóló törvényezikket magában foglaló nyomtatvány, számmal és az állam ezimerevel ellátva, oly időben adatott ki, és bocsátatott áruba, midőn az említett törvény még szentesítve és kihirdetve sem volt s így számot sem kaphatott, azon szám pedig, mely alatt áruba bocsátatott, hamisnak tűnt ki. Addig is, míg ez irányban további intézkedés tétetnék, ismételve figyelemztetem a törvényhatóságot, hogy a törvénytárnak csak azon példányai tekintendők teljesen hiteleseknek, melyeken nyomtatva es áll: „Kiadja a m. kir. belügyminiszterium.”

Budapest, 1878. jan. 28-án.

Tisza, s. k.

Szolnok-Dobokamegye alispánjától.

1100. sz. 1878.

Miután megyénk bizottsága m. évi 115. jk. sz. a. hozott határozata szerint a központi betegápolási alap az 1878. év elejétől kezdve az eddigi szabályoktól eltérőleg az egyenes államadó után kivetendő 10% rovatalkból kell, hogy alakittassék.

Felkérem a tks szbiró urat, hogy a járáshoz tartozó községek előjáróságait sietősen értesítse a megyei bizottság ezen határozatáról, kötelességükre téve egyúttal, hogy addig is míg a megyei számvevőség által az egyes községek által fizetendő betegápolási pótdadó ki lesz róva, s a rovatalki kimutatás úrasággal közöltetni fog, az adófizető lakosok és a rájuk kivetett 1877. évi egyenes államadó kimutatását (nem számítva be az általános jövedelmi pótdadót) készen tartsák, hogy aztán az illető községekre eső 1878. évi rovatalki az említett százalékban az egyes adófizetőkre a család tagok számára való tekintet nélkül azonnal kivethessék.

Deésen, 1878. január 31-én.

Szarvadi Pál,

alispán.

Szolnok-Dobokamegye alispánjától.

1113. sz. 1878.

Valamennyi szolgabírónak!

Oly célból, hogy a járási szolgabírák valamint a községi, illetőleg körjegyzőirodai ügykezelésében egyöntetű eljárás követessék s ez által a szolgabírói és községi körjegyzői ügyvitel feletti felügyelet és ellenőrzés a célnak megfelelő módon gyakorolthassék, azon könyvekre és jegyzékekre nézve, melyek a szolgabírák, továbbá a községi, illetőleg körjegyzők által állandóan vezetendők, szükségesnek tartottam a következőleg intézkedni.

I. A szolgabírák által vezetendők:

1.) Iktatókönyv; melybe a szolgabíróhoz beérkezett, vagy általa fogalmazott (kezdeményezett) mindenféle ügydarab, végzés, szóbeli panasz sat. érkezési sorrendben bevezetendő.

2.) Tárgymutató; (Index) betűsorozatban, melybe az iktatókönyv minden száma bevezetendő a tárgy vagy személy kezdő betűje szerint.

3.) Lajstromkönyv; az elesomagolt ügyiratakról.

4.) Napló; a pénz vagy egyéb értéket képező bevételekről s azok kiadásáról (elszámolásáról).

5.) Postakönyv; külön az értékes és külön a közönséges kiadványokról, akár helyben adatnak ki, akár postán küldetnek el.

6.) Állománykönyv; az állandó póttartalékosokról.

7.) Nyilvántartási könyv és betűsorozatos névjegyzék; külön a szabadságolt katonákról és külön a szabadságolt honvédekről.

8.) Előjegyzési könyv; a távollevő hadkötelesekről.

9.) Jegyzék; a szolgabíró által hozott büntető végzésekkel kiszabott pénzbírságokról s azok bevételeiről és elszámolásáról.

10.) Jegyzék; a szolgabíró által hozott büntető végzésekkel kiszabott pénzbírságokról s azok végrehajtásáról.

11.) Sorkönyv; a kiadott iparjegyekről és engedélyezett iparokról.

12.) Jegyzék; az iparbírságokról s azok elhelyezéséről (az 1872. VIII. t. cz. V. fejezete értelmében.)

13.) Jegyzék; a nyilvános előadások és táncmulatságok engedélyezése alapján bevett bélyegekről az (1875. XXI. t. cz. 7, 8 és 9. §§-ai értelmében.)

14.) Jegyzék; a közvetlen adófizetők megintéséről külön és az intvények kézbesítéséről ismét külön.

15.) Jegyzék; a kiadott igazolási jegyekről.

16.) Jegyzék; a kiadott házalási engedélyekről.

17.) Jegyzék; a kiadott eselédkönyvekről.

18.) Jegyzék; az alkalmazásban álló gőzkazánokról és azok megvizsgálásáról.

19.) Jegyzék; a megyei közmunkatartozás megváltásáról ajánlott díjakról s azok beszedéséről és beszolgáltatásáról községenként.

20.) Jegyzék; a bitang állapotban fel fogott állatokról s az azokkal történt elbánásról.

21.) Jegyzék; az 1874. XX. t. cz. alkalmazása alapján elővezetett barmok vételára, avagy büntetések fejében az államkincstár javára bevett pénzösszegekről.

22.) Jegyzék; a kiskorú árvákról és a gondnokoltakról s ezek gyámairól és gondnokairól.

23.) Jegyzék; a jogérvényesen elintéztett fegyelmi ügyekről.

II. A községi, illetőleg körjegyzők által vezetendők:

1.) Iktatókönyv; a körjegyzőhöz, illetőleg a községi előjáróságokhoz befolyt valamennyi ügydarabról, panaszról, kérvényről, az általuk tett jelentésekről és kiállított hivatalos okmányokról sat.

2.) Mutatókönyv; melybe az iktatókönyvbe bevezetett ügydarabok betűsorozatban bevezetendők.

3.) Lajstromkönyv; a levéltárba elesomagolva helyezett ügydarabokról.

4.) Napló; a bevett pénzekről és egyéb értékekről s azok elszámolásáról.

5.) Tolonc; jegyzőkönyv; az útlevel vagy igazolási jegy nélkül kborlóknak illetőségi községükbe kísértetésekről (toloncoztatásokról).

6.) Postakönyv; külön a közönséges és külön a pénzes (értékes) küldeményekről.

7.) Jegyzőkönyv; a földbirtok tulajdonosi személyében felmerült változásokról.

8.) Jegyzőkönyv; a katonai állomáshelyeken kirendelt fuvarokról.

Továbbá a községi, illetőleg körjegyző által, azon ügyekre nézve, melyeket a törvény értelmében a szövethozott egyes községekben köteles elintézni, vezetendő:

9.) Ügyletjegyzőkönyv; a községi bíraskodási jogkörben elintézt magán ügyekről.

10.) Jegyzőkönyv; a községi előjáróság illetékességi jogkörében elintézt mezei és egyéb közrendőri ügyekről (kihágásokról).

11.) Jegyzőkönyv; a község képviselőtestülete gyűléseiről, mely legalább 50 iv kemény tábla közzé kötött számokkal ellátott tiszta úrlapból kell, hogy maradandólag kiállitva legyen.

12.) Jegyzék; a községben levágott marhákról.

13.) Jegyzék; a kiadott marha és lőlevelekről.

14.) Árvakönyv; a községben létező kiskorú árvákról és gondnokoltakról.

15.) Kézbesítési könyv; a bírósági s más hatósági kézbesítésekről.

16.) Törzskönyv; az iskolaköteles gyermekekről.

17.) Nyilvántartási könyv és névjegyzék; külön a katonákról és külön a honvédekről.

Végül a községi, illetőleg a körjegyző felügyel, hogy útmutatása mellett a községi pénztárnok által vezetessék.

18.) Napló; külön-külön az állami, törvényhatósági, községi és iskolai adókról s egyéb rovatalkokról.

19.) Napló; a beszedett illetekekről és bélyegbüntetésekről.

20.) Jegyzék; az illeték és bélyegbüntetések előírásáról.

21.) Letéti-könyv; a község pénztárába letétbe helyezett pénzekről s egyéb értékes tárgyakról.

22.) Követelési főkönyv; a községi pénztárba beveendő mindenféle pénzekről.

23. Napló; a község bevételeiről és kiadásairól.

24.) Adófőkönyv; a kirótt és befizetett egyenes államadókról.

Mind a szolgabírák, mind a községi, illetve körjegyzők s mind a községi pénztárnokok által a fentirtakhoz képest vezetendő könyvekre, naplókra és jegyzékekre nézve készített mintázatokat /- alatt azon értesítéssel zárom ide, mikép egyformaság tekintetéből az iránt, hogy azok a szükséges mennyiségben kinyomassanak, egyidejűleg intézkedtem.

A nyomtatványokat a szolgabíró úrak részére — mihelyest elkészültek — meg fogom küldeni. A községi és körjegyzők pedig útasítandók a szbiró úrak által, hogy azokat a nyomtatványokat, a melyek nem ingyen adattak és adatnak, az illető község pénztára terhére a helybeli „Bánffy és Kovács” nyomdából, hol készletben fognak tartatni, szerezzék be.

A fennirt irodai ügykezelést a f. év első napjától kezdve rendelem mind a szolgabíráknál, mind a községi, illetve körjegyzőknél életbeléptetendőkül.

Ennélfogva felhivom a szbiró úrakat akép intézkedni, illetőleg a f. év első napjától (hivatalba lépésektől) kezdve felmerült ügyeket ideiglenesen könyvekkel és jegyzékekkel akkép rendezni sziveskedjenek, hogy azokat a nyomtatványok kiküldése alkalmával azonnal állandólag nyitandó könyvekbe és jegyzékekbe késedelem nélkül

kül egyről-egyig bevezethessék. Felhívom továbbá a szbirákat, mikép a községi, illetve körjegyzőket is azonnal hasonló eljárásra utasítsák, s őket az előírt irodai ügykezelés tekintetében folyton felügyeljék és ellenőrizzék.

III. Egyszersmind elrendelem, hogy a szbirák levéltárai ügyosztályok szerint rendeztessenek, mihez képest:

az I. ügyosztályba helyezendők a törvények s miniszteri, törvényhatósági és községi szabályrendeletek;

a II. ügyosztályba a katonai és honvédelmi ügyekre;

a III. ügyosztályhoz az állami közadókra és kinestári követelésekre;

a IV. ügyosztályba a községi ügyekre;

az V. ügyosztályba a közrendőrségi ügyekre;

a VI. ügyosztályba a közmunka és közlekedési (útépítési) ügyekre;

a VII. ügyosztályba a földmívelés-, ipar- és kereskedelemügyekre;

a VIII. ügyosztályba a statistikára;

a IX. ügyosztályba a közegészségügyre;

a X. ügyosztályba az egyházi iskolai (közoktatási) és jótékonyági ügyekre;

a XI. ügyosztályba a gyámi és gondnoksági ügyekre s

a XII. ügyosztályba az egyéb vegyes ügyekre vonatkozó iratok helyezendők. E körrendeletet a k. jegyzők részére is többszörösítve, s mind a szolgabírák, mind a körjegyzők részére szükségelt mintákkal (nyomatványokkal) együtt, mielőst a sajtó alól kikerültek, meg fogom küldeni.

Deesen, 1878. január 31-én.

Szarvadi Pál, alispán.

Legujabb.

Lapunk bezártakor vesszük a hirt, hogy IX. Pius római pápa e hó 7-én meghalt.

Nem hivatalos. Egy kis hibánk.

(Vége.)

Mielőtt a shorthorn, herkschire, leicester és rambouillet, és tudja isten még mi minden kultusznak hódolnánk; miért nem intézzük magunkhoz azt az egyszerű kérdést, hogy vajon mi úton-módon juthatott az a külföldi termelő oly kitűnő termény birtokába, mint a minővel minket megveszteget, minket tributáriusainvá tesz? Százat teszek egyre, hogy nem azon a módon, a mely a mi gazdálkodásunkat jellegzi! Hanem a drága pénzen megvett idegen vetőmagot mi is megbecsüljük . . . az első évben! Mikor a magunk zabját a vetésforgás legutolsó évében termesztjük (úgy 5—8-ik évben trágyázás után!) akkor az ugyancsak borsos áron vett — igaz, hogy szemem szedett — sziberiai vagy kanadai zabot trágyás kapásnövény vagy takarmány után a legpompásabban elkészített földbe tesszük, s aztán büszkén, bizonyos meglegedett mosolylyal mutatunk a különbségre, mely a két zab között, tenyészése első napjától kezdve a mázsán való összehasonlításáig mind végig észlelhető volt. A jövő évben is kedvezünk még talán neki egy kicsit; de — mert már azalatt ismét valami sohasem hallott nevű újabb termények fogtak meg bennünket, mert továbbá nekünk nem is valami nagy erényünk a következetes kitartás; a harmadik évben már az a régi kedves is közönyössé válik (mert van újabb!) helyet ott kap, a hol a honos mag kapott, s a negyedik évben a termése is olyan — ha nem silányabb — mint a honosé. Az első évben ugyancsak hirdettük a kísérleteket a „Földmívelési Érdekeink”-ben; hanem a negyedik év eredményével oly szépen hallgatunk, mint . . . majd megmondtam — micsoda. De hát ki is érne rá mindent közölni!

És az a legnevezetesebb, hogy nem okulunk, hanem folytatjuk a circulus vitiosus; a helyett, hogy megpróbálnánk egyszer már honos terményeinknek is azt a munkát, ápolást és talajt adni, a mit fölünk azok a vendégszereplők kaptak.

És a mig mi, kitűnő nyers anyagunk mellett a tenyészanyagot folyton máshonnan hozzuk, a helyett, hogy kitűnő tenyészanyagot mi adnánk másoknak; addig azon idegen népek, mostoha viszonyok között, de

helyes felismerésében a mit naivitásunknak, felhíznak rajtunk, mi pedig . . . elsoványodunk.

Ime: Német-, Francia- s Angolországban százával-ezrével teszik a gazdák azt, a mit nálunk — következetesen, öntudatosan, s alaposan — talán az egyetlen-egy Mokry cselekszik. Ott a gazdák túlnyomó része maga nemesíti vetőmagját és állatait, s e nemesített anyaggal belármázza az egész világot: adózóivá teszi a hozzánk hasonló urias — kényelmes gazdákat. Az erfurti kerti-magtermesztés, a magkereskedők évről-évre megújuló „regenerált mag” eladásai, a mesés árakat elérő shorthorn-árverések bizonyosan nem virágoznak úgy, ha nem volnának egész nemzetek, melyek azoknak kész vevői, azok szorgalmának adózói. És ha egy Bahlsen vagy Gröling hús be bennünket agyafürt elnevezésű csodamagvaival, az ellen nem reklamálunk; de ha egy Mokry a legnagyobb őszinteséggel s alapos-sággal írja le, s mondja el nemesítési eljárását, sőt annak még árnyoldalaitsem hallgatja el: azt svindlernek nevezzük.

Valóban ideje, hogy már egyszer frontot fordítsunk a minket nyájas arccal kizsebelő ellenségnek, s retiráljunk előtte szakadatlanul. Csak fölünk függ, hogy valahára már a mi kezünkbe forduljon a bot boldogabb vége, mely eddig csak minket ütött. Legyünk élelmesebbek . . . ne egymás iránt, mert erre eddig sem megvetendő hajlamot árultunk el, hanem kifelé! — Hirdessük mi is portékánkat, ha van, és ha a mi van, az jó is, a mi pedig nem jó, azt javítsuk, nemesítsük! Ne ragaszkodjunk azon elavult közmondásunkhoz, hogy „a jó bornak nem kell czéger” — mert e közmondás ma már nem áll! Legyünk bátrabbak . . . kifelé, s merjünk már egyszer gazdasági terményeinkkel sorompóbalépni! Nevezzük aztán a Sáros megyében nagy gondal termesztett jó búrgonyát „harmatesöpp” — „Pannonia” — „páratlan” — czár kedvence” — vagy bár mi egetverő néven, hogy egyszer a „vakulj magyar” helyett mi is elmondhassuk: — „vakulj . . . ez — meg ez.”

Ajánlom e felszólalásomat nemcsak minden gondolkodó gazdának, hanem földmívelési miniszteriumunknak is becses figyelmébe, mert e tekintetben a kormány, de csak is következetesen keresztül vitt program alapján — minden nagy dotáció nélkül is sokat, igen sokat tehet. Végezetül pedig minden félreértés elkerülése végett kijelentem, hogy e sorok által a külföldről behozando jó tenyészanyag vagy tremény okszerű, de csakis okszerű kipróbálásának egy cseppet sem volt szándékom praedjudikálni.

Molnár Lajos.

Megyei élet.

Szolnok-Dobokamegye közgyűlése.

Deés, 1878. február 4-én.

Megyének rendkívüli közgyűlése csekély számú bizottsági tagok jelenlétében, ma tartatott meg. Főispán úr a gyűlést megnyitván, a tárgysorozat rendén a törvényezikkek kihirdetése után tárgyalatott, belügyi m. k. miniszter úrnak a gyám-sági és gondnoksági ügyek rendezéséről szóló 1877. évi XX. t. cz. életbeléptetése iránti leirata. Többen szólottak a tárghyhoz, némelyek a készpénzt az állam pénztárába kívánták kezeltetni, mások ingatlan biztosítékra kölcsön kiadatni, a többség pedig pénzintézetekben 6 1/2 % mellett gyűmlesztetni. Névszerinti szavazásra kerülven a dolog, 25 szavazattal elhatározatott, hogy az árvák és gondnokság alattiak pénzei államilag biztosított papírokba helyeztessenek, azon összegek pedig, melyek egy 100 frtos államkötvény értékét el nem érik, a deési és bethleni takaréks- s a deési és szamosujvári kisegítőpénztárakban lesznek az alap és tartaléktőkék arányában elhelyezendők. E szerint a deési takarékbba 60%, a bethleniben 24%, a deési kisegítőben 22%, a szamosujváriban pedig 3—4 %-nyi ilyenmő pénznek fognának gyűmlesztetni.

Olvasztatott ennekutánna a belügyi m. kir. miniszternek a Szamosujvár városi kövezetvám szedése és vámsorompóinak felállítására tárgyában intézett leirata, ezzel kapcsolatosan Szamosujvár városa tanácsának a városi kövezetvám sorompói-

nak felállítására iránti kérése. A miniszteri leirat tudásul vétetett, a város pedig utasítottott, hogy kövezet- és híd-vám sorompóit kivétel nélkül, tehát az Ördögös-füzesit is, az alispán által kijelölt helyekre állíttassa fel. — Mi, kik nem filléres szempontból vesszük, nem helyeselhetjük e sorompok felállítását. Tndjük, hogy e század 2-ik évtizedében, midőn e megyében az országutak csinálása munkába vétetett, Szamosujvár városa a legfelsőbb helyig folyamodott, hogy magát rövidlátólag az országos úthálózatból kivonhassa, s jelenben a már kész kövezetéért utólagosan vámsorompókat állíta föl, s ez által kik pusztá időzés tekintetéből is fölkeresék, a híd és kövezetvám inkább bosszantó mint terhelő volta miatt nem látogatják, és sajátságos ez a deésiekre nézve, kik járdakövel minden díj nélkül látták el, most a gazdag Szamosujvár utcáin azoknak tapotásáért vámmal adózni kötelesek.

Deés városi szabályrendeletei a megye bizottsága által egy korábbi közgyűlése alkalmával tett észrevételekhez képest átdolgozottan végleg helybenhagyattak.

Deés városi tisztügyész Nagy Miklósnak a város közös erdeje elkülönítése tárgyában közbetvetett felfolyamodványa folytán, a városi képviselőtestület utasítottott, hogy az erdő elkülönítés perben egyedül a város mint morális testület jogai védelmezésére szorítkozván, egyesek magánjogaiba ne avatkozzék.

A város és őstelkesek között az erdőbirtoklái viszonyok tisztába hozatala nagyon kívánatos, azonban annak az őstelkek szerinti apró földarabolása nézetünk szerint az erdőknek végkiirtására fogna vezetni, a mit sem égalji viszonyok, annál kevésbé tartunk nemzetgazdasági szempontból kívánatosnak.

Egy pár idegen törvényhatóság átiratának tárgyalása után az ülés véget érven, főispán úr által berekesztetett. — 6.

69-ik jótékonycélú műkedvelői előadás.

Deés, febr. 3-án 1877

II. Rákoczi Ferencz fogsága.

Irta

Szigligeti Ede.

Szül. 1814. márczius 18. — Megh. 1878. jász. 19.

A mai előadás legyen az elismerés, hála és emlékezetnek szentelve, fáradhatlan műkedvelőink feloldoznak kritikai tisztunk alól, midőn úgy is csak ismételnöke e mai sikerült előadással azon taps-, éljen s megújuló kihívásokat, melyekkel közönségünk buzgó törekvésüket már megszokta újból meg újból koronázni, s velünk együtt sietnek azon férfiú emlékének áldozni, kit a múlt hó 19-én ragada ki a halál soraink közül, ki megteremtette a magyar színmű irodalmát, s e mai darab is egy hazafias irányú művei közül, Szigligeti Ede Nagyváradon született, hol atyja (Szathmáry Elek) ügyvéd és földbirtokos volt, ki fia nevelésére sok gondot fordított s úgy akarta, hogy az mérnök legyen. Volt is mérnöki gyakorlaton a Körös szabályozásánál, de midőn két év múlva Pestre jött megszerezni oklevelét, újra kitért benne a lelkesedés ama nemes láza, mely akkor annyi tanult ifjút ragadt a szinpad nélkülszései közé. Ő, ki már gyermekkorában otthon szinpadot csinált s játszott rajta társaival, oda szegődött a budai társulathoz s letéve családnévet (Szathmáry József) elnevezte magát Szigligetinek. Ezt a nevet azonban nem mint színész tette híressé, (noha egész 1854-ig játszott, de csak kis szerepeket,) hanem mint színműköltő.

Eredeti színműveinek száma lehet legalább is száztíz. Nem kis munka volna csak száz aranyat nyert színműveinek teljes címét összeállítani, kezdve a „Rózsá”-n, melyet az akadémia 1840-ben koszorúzott meg, a „Valéria”-ig, mely három év előtt részestült a Teleki-pályadíjban. Sok időn át minden évben övé lett ez az akadémiai jutalom, s mióta ő megszűnt versenyezni — sokszor nem is lett senki számára jutalom. A Karácsonyi-féle négyszáz aranyos pályadíjat csak egyszer adták meg ki s akkor is neki adták: a „Trónkövetelő”-ért. Sikereinek teljét azonban a népszínműben élvezte, melyet ő alkotott meg s ő művelt legtartósabb szerencsével. A „Szökött katona”, — melynek századik előadását a színházban ép oly fényesen ünnepeltük meg, mint később századik darabja: a „Struensee” előadását, 1872 decz. 27-én, midőn a király is feldiszíté mellét érdemjellel, a személyzet drága emlékekkel tisztelte meg, s pár hó múlva a Kisfaludy-Társaság nagygyűlésén az elnök Toldy Ferencz nyújtott neki babérokörűt, — továbbá a „Két pisztoly”, „Csikós”, „Czigány”, „Nagyapó”, „Pünkösdi királynő” és annyi sok, egész a „Strike”-ig, a színműírói érdem egész fényes sorozatát, s nemcsak írói, hazafiúi érdem is volt e műfaj megalakítása. A mikor kezdte, akkor a népdalt és a esárdást még nem tartották szalonba valónak; az ő művei kedveltették meg azokat s e dalok, az eredeti népéleti alakok és jellemek eleven ábrázolása által ő virágoztatá fel a nemzeti színházat

oly időben, midőn az mára a munkajuttatás kuszában állt. Legelső eredeti darabját: a „Megjárt szót cselek“-et 1835-ben Budán adták elő s harmadik művét: a „Dienes“ című drámát az akkor nagy hírben állt pesti német színpadon is kétszer játszották hatással.

A „Gyászvitének“ e pathetikus drámáját, szinte egy félszázada, hogy Deesen Szaklányi színtársulata, az úgynevezett veres fogadó nagytermében színre hozta, s mi, kik akkor csak gyenge növendékek valánk, élénken emlékezünk a rendkívüli hatásra, mellyel e darab addig nem hallott zengzemes irányának bűvöletét s fenkolt nemzeti eszelleme, s drámai szerkezete által a nagyközönségre vala. Mely feleltette a német Körner által irt „Zrinyit“ s a hangzatos páthosszal teljes „Szapári Pétert“ s a rokón szellemi darabokat.

Még az 1839-ben megdőlt s azóta a legboldogabb, a legháborítlanabb családi életet élte, szeretve s nevelve hét gyermekét, kiknek öröme volt mindig az ő legnagyobb boldogsága s bánatuk a legmélyebb szomorúsága. Olyan férj volt, a ki tán egy bús perczet sem okozott nevének, ki most lesújtva érzi veszteségének fájdalmát s olyan apa, a ki mindig gyermekeiért dolgozott s a ki félsikerű műveit is csak azért vitte színpadra, mert soktagú családja volt. Az emberi kötelességérzet erősebb volt benne a költői becsvágy-nál is.

S nem csak övéhez volt jó, iróban, színészenben ha tehetséget látott, buzditá, elősegíté, tanácsolá s tért nyitott előtte. Birt önérzettel, de hiúság nem bántotta soha. Irigység sem. Szerény volt s elismerő. Szívbetegsége lankasztá ugyan erélyét, de munkakedvét nem.

Temetése egyszerű gyásznap volt. A nemzeti színház környékét ellepte a tolongó sokaság s a kerepesi út hosszú vonalán mindenütt sűrű sorokban álltak. A nemzeti színház gyászba vont csarnokában volt felállítva az érczkoporsó, elborítva koszorúkkal s azok széles fehér, fekete, lilá- és nemzeti színű szalagjaival. Küldtek rá: a tud. akademiát, az operát és drámai személyzet, a népszínházat, nőiparegyület, a kolozsvári színház intendansát, művezetőjét és személyzetét hármat, a színműírók közül Rákosi Jenő, Csiky Gergely, Berczik Árpád, a kecskeméti és kassai színtársulatok, műbarátok, sat. Mindegyiknek szalagján aranyos vagy fekete betűs felirat volt. Az Arvai kereskedőn (ki a nemzeti színház számára kelméket szállít) e sokat mondó szavak: „a jellem az, a mit főleg bámulni lehetett benne!“ Nagy viaszgyertyák és lobogó szeszlangok égtek a koporsónál, s ott álltak kőröskörül a két színház tagjai, élükön báró Podmaniczky Frigyes, mind mély gyászban, írók tanárok, a színház barátai, az irodalom tisztelői. A miniszterek közül láttuk Perczel Bélát, a kormány részéről több előkelő tanácsost, a főpolgármestert, a hatóság számos tagjával, képviselőket, főrangúakat, köztük gr. Miksa Jánost, gr. Karácsonyi Guidót, gr. Szapáry Gyulát, sat. Minden osztály nagy számmal volt képviselve s a női világból majdnem annyian voltak, mint férfiak.

Igy temették el e roppant gazdag érdemű színműköltőt, színház igazgatót, szilárd hazafit, példányférjet s apát, erényekben diszló embert és nemes kedélyű jó barátot.

Visszaadták őt az anyaföld kebelének, áldást mondva hamvaira és emlékeztetve, melyet nem csupán az irodalom története és a színpad fognak élénken megörzeni, hanem egyszersmind mindazok meleg szíve, a kik őt ismerték, tisztelték, szerették.

Országgyűlés.

A képviselőház január 31-ki ülésének a legfőbb érdekességet Tisza Kálmán miniszterelnök beszéde kölcsönözte; kimondá, hogy ő a közös vámtérületet csak addig kívánja, míg az áldozatok, melyek vele járnak, súlyosak nem lesznek; valamennyi előtte szólott ellenzéki képviselőt megczáfolt, igyekezett s kivált Simonyi Lajos bárónak törekedett kimutatni, hogy tegnapelőtti beszéde tele volt ellenmondásokkal. Beszéde vége felé érinté kormányzása nehézségeit, az ellenzéki tamadásokat sat., s nem ellágyulással ugyan, de némi fájdalommal említé, hogy a kötelességérzetnek nagy foka kívántatik ahhoz, hogy állásán maradjon s hogy a zűrzavar, mely be fog állani, ha a javaslatok elvettettek, teljesen igazolni fogja őt. Tisza beszédének véghatása alatt a kormánypárt nagyon fölmelegedett s roppant éljenzés és tapsvihar támadt, úgy, hogy ennek kitombolására az elnök őt percnyi szünetet rendelt. Az ülés végén Ürményi Miksa fontos interpellációt nyújtott be; vannak-e a kormánynak hivatalos értesülései a békefeltételekről, a fegyverszünet megkötéséről, az orosz csapatok mozdulásairól Gallipoli, vagy Konstantinápoly felé s az angol had megjelenéséről a Dardanellákban? — Madarász József felszólalt, hogy egy képviselőházi bizottságot, valami kényelmi szempontból a „Hungária“-ba hívtak össze; ezt Ghiczey elnök is helyteleníté s kijelenté, hogy ez többé nem fog

történni; utasítani fogja az illető bizottságokat, hogy üléseiket mindig a parlament épületében tartsák.

Február 1-én még mindig a vámtérlet tárgyalták s valószínűleg tárgyalni fogják még nyolcz-tíz napig, lévén a szónokoknak egy egész teljes százada fölírva. Az első szónok Várady Gábor volt, ki egy pár előtte szólott ellenzéki képviselő beszédét czáfoltatta, nem nagy szerencsével, mert az ő tere nem a rideg polemia, hanem a meleg páthos. Várady leülése után megszólaltak az elnöki csengettyű villanyos nyelvei s tudtúl adák a folyosón ölyögő, buffetben falatozó s olvasó teremben telegramkutató képviselőknak, hogy most valami híres férfiú beszél; és lön nagy mozgalma a lábuknak, lőtásfutás, képviselőházi oldalajtóknak sűrű csapkodása, padokban hosszú ugrásokkal eszközölt letelepedés s az érdek által ingerelt füleken sokfigurájú hegyezése. Lónyay Menyhért gróf állott föl és elhallgatott minden, conticuere omnes. Lónyay hosszú s erősen bíráló beszédet tartott, bonczkós alá vette az előterjesztett javaslatokat s elfogadhatatlannak nyilatkozta. Hosszasan szolt a 67-ki tárgyalások történetéről s ez időszakot mint olyant jellemezte, mely az ország jogait meg tudta óvni. Nem fél úgy a bizonytalanságtól, mint a rossz kiegyenlítés következeitől, utasítatni kívánja a kormányt, hogy terjeszsen elő kimerítő javaslatokat a Magyarországi és Ausztria közötti forgalomról s mint kiemelt eszközt, a provisóriumot ajánlotta. Lónyay gróf beszédét az ellenzék-árványatok sok tetszésnyilatkozatban részesíték s végül zajosan megéljenezték, megtapsolták. Lónyay után még Szűllő Géza s Nemes Nándor gróf beszélt. A ház legközelebbi ülésén (holnap) Széll Kálmán pénzügyminiszter fog nagy beszédet tartani.

E hó 4-ki ülést Széll Kálmán pénzügyminiszter felszólalása tette érdekessé. A pénzügyminiszter úr azon kezdte, hogy bocsássanak meg neki, ha hosszabban fog beszélni, mint egyéb alkalmakor; a pénzügyminiszter úr mások két-három óráit is el szokott beszélni s így átalános aggodás támadt, hogy a gyűlés gázgyújtásig fog tartani. A pénzügyminiszter úr azonban udvariasan meglepte a házat s nem beszélt tovább másfél óránál, mialatt a kiegyezési javaslatokat sok elmeállal és egész melegséggel védélmezte. Sok ellenvéleményt czáfoltatott, de leginkább Lónyay Menyhért grófot, s beszédét Franklin Benjámint mondásával végezte, (hogy mérget nyujt az a nemzetnek, a ki munka és takarékság nélkül vagyont és jólétet ígér.) A kormánypárt a szónok beszédét a tetszésnyilatkozatok legkülönbözőbb neveivel fogadta s volt taps, éljenzés, szerencseki-vánat. Széll Kálmán előtt Desseffy Aurél gróf beszélt, ellenezve a javaslatot, és Bittó István, ki a kiegyenlítést elfogadta, de szavazatához azt a módosítást kötö, hogy a vámszövetség öt év múlva felmondható legyen. Az ülés végén Irányi Dániel szólalt föl a szélsőbali javaslat mellett.

6-án az első szónok a független szabadelvű párt elnöke, báró Bánhidy Béla volt, ki rendesen igen tömören és bizonyos nobilitással szokott beszélni. Ezuttal a humor eszközét is többször használt s nem sikeretlenül. Sok helyeslésben, tetszésben részesült. Szavazatával természetesen saját pártja javaslatához csatlakozott, de kijelenté azt is, hogy elyben Lónyay gróf javaslatát sem ellenzi. Somsich Pál hátrazottan ellenzéki szellemenben szólalt fel s élesen bonczolta magának a miniszterelnök úrnak beszédét is; megróttá különösen azért, hogy a miniszterelnök azt mondá, hogy a javaslatok el nem fogadása esetében oly bajok fognak beállani, melyek fényesen igazolni fogják mindazt, a mit ő tett s nem lesz senki, ki azok ellen felszólalni merjen. „Mi ez? — kérde Somsich, — fenyegetés presszió? Ha e veszélyeket nyilván el nem mondhatja, mért nem közli bizalmasan? A ház ismeretlen mennyiségekkel nem számolhat.“ Végül nem fogadta el a javaslatot és csak arra kérte a kormányt, hogy a hallott ellenvetésekből és érvelésekből találjon valami oly kiegyenlítési utat, mely a nemzetet megnyugtassa, de ily fontos nemzetgazdasági szerződés tíz évre való megkötésétől az európai jelen viszonyok közt vonakodjék. Somsich Pál beszédét az ellenzék zajos tetszés nyilvánításokkal, tapsal fogadta. Utána Tisza Kálmán kelt föl s kijelenté, hogy ő nem szokott senki ellen fenyegetődzést és pressziót használni természetesen az, hogy meggyőződéseit nyilant, senkinek háta mögött elusztogva szokta elmondani. Végül Ráth Károly beszélt hosszasan, s mint a nemzetgazdaság terén szakférfi, sok helyes észrevétellel és megjegyzéssel érdekesíté beszédét, melynek végén br. Simonyi Lajos vámtérlet javaslatához csatlakozott.

A 6-iki ülésen még mindig a vámtérlet tárgyalták. Az elmondott beszédek közül a Kerkápolyi kötötte le a ház figyelmét, noha igen hosszú volt. Előadása valóban lekötő; azaz épen nem csiszolt, hanem nagyon érdekes hangerővel, melegséggel s megkapó közvetlenséggel tudja magát térvényesíteni s hogy „magyarosan“ szóljunk, nagyon képes a saját meggyőződését másokra rádisputálni. Kerkápoly ezuttal ellenzéki szellem-

ben beszélt s mentette magát, hogy ezt nem népszerűségváadásból teszi; tudott ő beszélni — midőn meggyőződése úgy kívánta — a régi és népszerű aspirációk ellen is, de most a kormány javaslatát rosznak tartja. Azt hiszi legnagyobb bajnak, hogy a kiegyezésre nézve elejétől kezdve nem voltak tisztában alapeszméikkel a kormányok s hiba volt a két fél öszinteség hiánya is. A vámtarifát különösen nem helyeslé. Azt vitatta, hogy nincs benne következetesség; az a meggyőződése, hogy a vámszövetség a másik félnek már a dolog természeténél fogva is nagyobb s teljesen ki nem egyenlíthető előnyöket ad. A javaslat elfogadását a kormány nyilatkozatától tette függővé, hogy fog-e a szónok által helyeselt és megjelölt irányban a javaslaton javítani. Kerkápoly előtt Horánszky N. szolt. Beszédét meglepetéssel fogadta az egész ház, az ellenzéki padok pedig sűrű tetszésnyilatkozatokkal. Horánszkyt mindenki halálos kormánypártinak tartotta, ki „esküszik a kormány szavára“ (jurat ad verba magistri) de ezuttal nagyon is emancipálta magát s oly meleg beszédet tartott a vámelegyekedés föltételei ellen, hogy nemcsak az ellenzéki pártok éljenezték meg, hanem közbe szolt egy kicsit haragosan a tisztelt miniszterelnök úr is.

Bel- és külföldi hírek.

Formális meghívás ment azon hatalmakhoz, melyek a párisi szerződést aláírták, hogy a keleti háború ügyében tartandó bécsi konferenciára küldjék el megbízottaikat. A konferentiát Németország, Olaszország, Anglia mar elfogadta. A bécsi konferenciához Német- és Olaszország mar csatlakozott; hogy Montenegró, Szerbia Románia be-bocsáttassék-e az értekezletbe, e felett a konferencia fog határozni. Bismarck ellenzi a török birodalom fentartását, a kongressuson annak feloszlatása mellett fog kardoskodni. Anglia és monarchiánk nem tükik Bulgáriának még ideiglenes elfoglalását sem. Az orosz felajánlta Andrásynak Boszniát, Hercegovinát, külügyminiszterünk principiáliter visszautasítá. Az orosz Romániától feltétlenül követeli Bessarabiát, nélküle ugymond nincs tartós barátság köztük. A német trónbeszéd reményét fejezi ki, hogy a konstantinápolyi konferencia megállapodása alapján a béke létesül, hiszi, hogy monarchiákkal létre jő a két félérdekeinek megfelelő vámszerződés, nagyon barátságosoknak mondja a viszonyokat.

Háború. A cretai nemzetgyűlés letette az ottomán kormányt. Görögországba való csatlakozását proklamálta, és a nép lelkesedéssel szentesítette a határozatot. Görögország összes lakossága a nemzetörségbe való belépésre szözlített fel; a háboru iránti lelkesedés határtalan. Hivatalosan jelentik Drinápolyból jan. 31-ről esti 6 órakor: A béke alapfeltételeit a porta elfogadta, s az okmányt Miklós nagyherceg és a szultán megbízottjai épen most irták alá; megkötöttett a fegyverszünet is, minek folytán kiadották a parancs minden hadosztálynak s a kaukázusi hadseregnek az összes hadműveletek beszüntetésére. Valamennyi dunai várat, ugyszinte Erzerumot is ki fogják őríteni a törökök.

Vegyesek.

— **A helybelli társalkodási egyet** — casino — zártkörű táncszölgalmát e hó 7-én tartá meg. A toilette egyszerűségére nézve a jelen szük anyagi viszonyok között, ha hagyott is némi kívánni valót, de a jó kedv és kedélyességben teljes vala. A sikerült cotilion vidám hangulatban tartá a diszes közönséget s ezért, valamint az egész táncszölgalom pontos rendezéseért az intéző bizottság a közönség máltánylását kiérdemlé. A bevétel és kiadás körülbelöl testvériesen fedezendik egymást.

— **Deés városa** képviselő testülete f. hó 9-én tartá az alispán elnöklete alatt szervezködő közgyűlést. Megemliténdő a választók azon megtisztelő figyelme, mely szerint a közelebbi szervezkedés következtében Szamosújvár várossából, a közöttünk mogtelepedett Gajzágó László és közejegyző Tüzes Karácson urakat nagy szötöbbséggel képviselőnek diszes sorába bevászlá.

— **A működölő társulat** közelebbi előadása febr. 23-án lesz, mely alkalommal az „Ármány és Szerelem“ című 5 felvonásos dráma adatik elő.

— **Az előadások műsorában** bekövetkezett változások folytán a „társaskörök“ megtartása is módosított, és gedig: február 16-án lesz a legközelebbi; márczius 1-án 23-án az azutániak és márczius 30-án a legutolsó. A belépti jegyek jövőben 50 kron adatnak ki, miután az eddigi 30 kros historiák a deficitek végtelenségébe vezettek volna.

— **A közigazgatási bizottság** e havi rendes gyűlést mult pénteken délelött és az esteli órákban folytatolag megtartotta, mivel pedig tárgyhalmaz miatt részletes tudósításunkat lapunk mai száma nem hozhatta, annak közlését jövő számunkra tartottuk fenn.

— **A fegyelmi választmány** szintén e hó 8-án délután 4 órakor ülésezett, letárgyalatott 4 fegyelmi ügy, melyek közzül a Simai János Szamosújvár városi irnoké hivatalvesztéssel végződött.

— **Necrolog.** Szemerjai Szász Zsuzsanna, özgy Wagner Frigyesné a maga s gyermekei: Frigyes, Ernő, Jenő, Béla és Irén; az elhunynak testvérei: Wagner Juliánna s férje Nagelschmidt August és gyermekeik, Wagner Veronika s férje Mosel Antal és gyermekeik, Wagner Ferencz és neje Tompa Juliánna és gyermekeik; továbbá Szász Augusztá, ennek férje Turóczi Adolf és gyermekeik; valamint a közelebbi és távolabbi rokonnok nevében a legnagyobb veszteség megmérhetetlen fájdalomérzetével jelenti, hogy forrón szeretett férje, az illetők gondos édes atyja, szerető testvére és hű rokona Kolozsi **Wagner Frigyes**, kereskedő, városi képviselő, iparkamarai tag, a kolozsvári kisegítő-takarékpénztár-szövetkezet igazgatóságának elnöke és minden helybeli pénztárszövetkezet igazgatósági tagja f. évi február 2-án reggeli 4 órakor, életének 61-ik, boldog házasságuknak 21-ik évében néhány napig tartott rohamos tüdőlob következtében bevégezte közhasznú, munkás, tevékeny és ezek által közbecsülésben részesült polgári és hazafiui nemes életét. Földi része f. évi február 4-én d. u. 3 órakor helyezték el hidutezai 25. számú saját házából római katolikus egyházi szertartás szerint a köztemetőbe örök nyugalomra; lelkéért pedig az engesztelő áldozat február 5-én d. e. 10 órakor a Minoriták templomában mutatott be az egek Urának. Áldás emléké! Béke poraira!

Közzgazdaság.

Gyakorlati utasítások.

— **Tartós enyv.** Miután a közönséges enyvét felforraltuk, abba különösen finomra tört krétaport keverünk. Az így készített enyv rendkívülien tartós.

— **Másféle enyv.** Köztudomású dolog, hogy az enyvezett fatárgyak rendkívüli száraz helyen tartatnak, vagy a nap vagy a kályha melegének vannak kitéve, az enyv minden nedvét elveszítvén, a fáról leválik. E kellemetlenségnek úgy vehetjük elejét, hogy az enyvbe chlorkalciumot vegyítünk. A chlorkalcium t. i. nem engedi az enyvét végképen kiszáradni, miért is az így készített enyv nemcsak a melegnek, rendkívüli szárazságnak, légvonatnak áll ellent, hanem egyuttal az üvegen, fémeken stb. is tart.

— **Politura máz fakészítmények** számára. Jó és tartós politura-máz készítenek, ha 250 gramm sellakot, 50 gramm velencei terpentint és 500 gram alkoholt teszünk egy megfelelő nagyságú üvegbe s az egészet enyhemeleg helyre állítjuk, míg kellőleg elvegyül s azután egy váson darabon átszűrjük.

— **Politura-kenőcs.** Oly politirozott butorok, melyek fényüket elvesztették, a következő módon készült kenőccsel fényesíthetők ki újra: 50 gramm finom por alakban levakart stearint 72 gramm hevített terpentineljába vegyítünk. Miután a stearin kellőleg szétolvadt, az egészet meghűtjük. Ez által kenőcsféle anyagot nyerünk, melyet alkalmazás végett csekély adagokban egy gyapjorongyra helyezvén, vele a kifényesítendő tárgyakat kellőleg megdörzsöljük. Aztán az illető tárgyat egy száraz ronggyal törölgetjük meg.

— **Egyetemes ragacs.** Négy rész alabástromfűszet és 1 rész finom porrá tört gummiarabicum-ot hidegen telített borax-oldattal sűrű csirizzé kavarnak. Az így nyert anyag fölülmulhatatlan ragacsot szolgáltat kő-, üveg-, csont, szaru-, porcellán- és farszekek összeragasztására. E ragacs 24-30 óra alatt márványkeménységűvé válik.

— **Ragacs csont vagy szarurészek összeragasztására.** Egyenlő részekben enyhe tűz mellett mastix-ot és lenmagolajat olvasztunk fel s az így nyert félig folyékony anyagot az illető részekre kenve, ragasztásra használjuk.

Felelős szerkesztő-kiadó PÁNCZÉL JÁNOS.

Nyilttér.*)

Elismerő nyilatkozat.

Mely szerint mi alólirt deési lakosok nyilatkozunk arról, hogy deési lakosnő ifj. Szénási Istvánné szül. Vinezé Lila, az általa

feltalált házi szerrel, gyermekeinket a „**roncsoló toroklobból**“ (diphtheritis) tökéletesen és alaposan kigyógyította, a mit is ezennel a netalán még ebbe szenvedők részére a szülők figyelmébe ajánljuk. Fischer Ferencz, Nádler Ábrahám, Illyés Károly, Babánczi András, Bocsányi János, Tatár András, Kocsis Ferencz, Görgényi Sándor, Czentze Ferencz, Kondor János, Busicza Marisa, Miklós Sándor.

*) Az e rovat alatt megjelenő cikkekért semminemű felelősséget sem vállal a Szerk.

Hirdetések.

A bethleni takarékpénztár

évi rendes

KÖZGYÜLÉSÉT

f. évi február hó 21-én délelőtti 9 órakor üzleti helyiségében tartja meg,

melynek tárgyai lesznek:

1. Az intézet állásáról teendő igazgatói jelentés.
2. A felügyelőbizottság által a legközelebb lefolyt üzletév számadása és mérlegéről adandó jelentés és a tisztikar felmentése, végre a tiszta nyereség felosztásáról teendő javaslat.
3. A kisorsolt igazgatósági, felügyelőbizottsági tagok és napi-biztosok helyébe újak választása.

Ezen közgyűlésre a t. cz. részvényes urak tekintettel az alapszabályok 17. 18. §§-ra egész tisztelettel meghívtnak.

Az igazgatótag.

Sz. 417.—1878. (2—2)

Pályázati hirdetmény.

Üresedésbe jött és 400 frt. évi fizetéssel, valamint 80 frt. szállás és irodai általán javadalmazással egybekötött Lemény, Resztolcs, Kisnyires, Rév-Körtvélyes, (Büdöspataka) és Nagy Buny községből csoportosított körjegyzői állomásra ezennel pályázat nyitattik. A választás február hó 18-án Kis-Nyiresen tartatik meg.

Minél fogva felhívtnak, a kik ezen állomást elnyerni ohajtják, hogy az 1871. évi XVIII. t. cz. szerint felszerelt pályázati folyamodásukat f. évi február hó 12-ig terjedő záros határnapiig hozzám beadni annál bizonyosabban ne késsenek, minthogy az utóbb érkezendő pályázatok tekintetbe vétetni nem fognak.

A n.-ilondai járás szolgabirája.

N.-Ilonda, 1878. január 30.

Ifj. Berzenczei Miklós,
szolgabíró.

ELADÓ BIRTOK

(2—3) Szolnok-Dobokamegyében.

1. Középfalva községben.

46 hold erdő,

29 „ szántó,

703 „ öl kaszáló,

2 belsőség,

200 frtot jövedelmező korcsmajog

2. Fellak községben.

86 hold erdő,

17 „ kaszáló,

8 „ szántó,

1 „ szőlő,

8 „ legelő,

1 belsőség,

30 frtot jövedelmező korcsmajog

Mindkét birtokért értekezhetni

gr. Bethlen Bélával BETHLENBEN.

Árvorezési hirdetmény.

7887. sz. (2—3)

1878-

Miután a gondnokolt Weér Pál va-

gyontömögéhez tartozó koldori és szekeres-törpényi birtokok felett megkísérlett árvorezések eredményre nem vezettek, útalva 5650.—1877. számú hirdetményünkre, új versenytárgyalás tűzetik ki 1878. évi februárius hó 18-án d. e. 10 órára alólirt árvaszék irodájában, melyre árvorezni kívánók azon megjegyzéssel hivatnak meg, miszerint az árvorezési feltételek a hivatalos órában Deésen, a megyei árvaszék irodájában megtekinthetők.

Szolnok-Dobokamegye árvaszékének

Deésen, 1878 január 9-én tartott üléséből.

Az elnök távollétében:

Pécsi Imre,

Miskolczi,
jegyző

Hirdetés.

(2—3)

Mely szerint a vállalkozni kívánóknak tudtokra adatik, hogy a néhai gróf Bethlen Pálné örökösai tulajdonát képező rettegi, csicsó-ujfalusi, csicsó-polyáni és emberfői birtokok a velők kapcsolatos javadalmakkal együtt **jövő április 24-én** kezdve hat évre haszonbérbe adatnak.

Értekezhetni ez ügyben gróf Bethlen Károly ő méltóságával Bethlenben vagy Bod Károly megbizottal személyesen vagy bérmentes levelekkel Simontelkén, utolsó posta Besztercze.

Sz. 1086.—1878.

(2—3)

Pályázat.

Szolnok-Dobokamegyénél, az évi 500 frt javadalmazással egybekötött nyomdászati állomás üresedésbe jövén, felhívtnak mindazok, a kik ezen állomást elnyerni ohajtják, hogy szakképzettségüket, iskolai tanulmányaikat s erkölcsi magaviseletüket tanúsító, hatóságilag hitelesített bizonyítványokkal felszerelt, sajátkezűleg irt folyamodványukat, melyben az is hatóságilag igazolandó, hogy olvashatólag és helyesen irt folyamodványukat ők maguk irták és fogalmazták, s a nyomdászati szakszerűleg vezetni tudják, folyó évi február hava 20-ig e megye főispánja br. Bánffy Dezső ur ő méltóságához beadják, mivel később érkezett folyamodványok tekintetbe vétetni nem fognak.

Szolnok-Dobokamegye alispánjától.

Deésen, 1878. évi január hó 31-én.

Szarvadi Pál,
alispán.

Sz. 898.—1878.

(2—3)

sz.-bírói.

Árvorezési hirdetmény.

A szelecskei összesített birtokossági italmérési jog f. évi április hó 24-től kezdve három egymásutáni évre f. évi **február hó 19-én d. u. 2 órakor** Deésen, a szolgabírói irodán nyilvános árverés útján haszonbérbe fog adatni.

Kikialtási ár egy évre 250 frt, a mely összegnek 10%-a bánatpénzüelölre letesendő. A részletes árverési feltételek alólirt hivatalnál megtekinthetők.

A deési járás szolgabirájától.

Deés, 1878. január hó 31-én.

Hatfaludi József,
szolgabíró.

ELADÓ

a kolozsvári ev. ref. egyháznak Szolnok-Dobokamegyében a besztercei államútban a Sajó mellett fekvő „**Sárvár**“ községben egy tagosított birtoka; áll ezen birtok:

1. Belsőség a falu közepén 3 lakott ház, csűr, istállóból 1 hold 448 „ öl.

2. Négy darab cser és tölgy, jó állapotban levő erdőből 36 h. 1260 „ öl.

3. A falumellett egy tagban jó szántó és kaszálóból 24 h. 424 „ öl.

Összesen 62 hold 532 „ öl.

A feltételek iránt megtalálható Vizi Endre, mérnök, Kolozsvárt. (3—3)